

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudců Mgr. Gabriely Bašné a Mgr. Milana Taubera v právní věci žalobce: **Y. K.**, zastoupen Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Praha 1, Opletalova 25, proti žalované: **Ministerstvo vnitra - Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, náměstí Hrdinů 1634/3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 6. 12. 2013, č.j. MV-53269-6/SO/sen-2013,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce podal k Městskému soudu v Praze žalobu proti rozhodnutí uvedenému v záhlaví tohoto rozsudku, jímž žalovaná zamítla jeho odvolání a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 29. 1. 2013, č.j. OAM-5356-11/DP-2012, kterým bylo zastaveno řízení o žádosti žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – výkonný manažer – účast v právnické osobě podle § 66 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění rozhodném (dále jen „správní řád“).

Žalobce v podané žalobě nejprve v obecné rovině namítal porušení povinnosti správních orgánů řádně odůvodnit rozhodnutí dle § 68 odst. 3 správního řádu; povinnosti zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti dle § 3 správního řádu; a dále porušení § 2 odst. 3, 4 a § 4 odst. 1, 4 správního řádu.

Konkrétně namítal, že mu správní orgán I. stupně neumožnil vyjádřit se k podkladům rozhodnutí dle § 36 odst. 3 správního řádu, ačkoli mu takové právo náleží i přes procesní charakter žalobou napadeného rozhodnutí.

Nesouhlasil s postupem správních orgánů, které žalobci v rozporu s § 9 správního řádu uložily povinnost doplnit podklady ve věci pouze neformálním přípisem. Konstatoval, že lhůta k doplnění podkladů mu měla být stanovena usnesením dle § 39 odst. 1 správního řádu. Dovodil, že tímto postupem mu byla uložena povinnost doplnit podklady v rozporu se zákonem, tudíž za její nesplnění nemůže být sankcionován. Správní orgány tak žalobce zkrátily na jeho právech, což mohlo mít vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí.

Namítal, že se žalovaná v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu nevypořádala s odvolacími námitkami. Odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí označil za kusé, schematické, aniž by byla vystižena podstata věci a námitky žalobce hodnověrně vyvráceny.

Žalobou napadenému rozhodnutí vytkl nepřezkoumatelnost pro absenci posouzení přiměřenosti zásahu daného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce dle § 174a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění rozhodném (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Uvedl, že správní orgány mají tuto povinnost i v dané věci, kdy žalobou napadené rozhodnutí má sice procesní charakter, nicméně jím bylo ve věci rozhodnuto meritorně.

Žalobce navrhl soudu, aby žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

Žalovaná ve svém vyjádření ze dne 4. 2. 2014 odmítla veškeré žalobní námitky a odkázala na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí.

Konstatovala, že správní orgán I. stupně neměl všechny podklady pro rozhodnutí, a proto vyzval žalobce k jejich doložení. Vzhledem k tomu, že žalobce ani po roce chybějící podklady nedoložil, správní orgán I. stupně řízení o žádosti žalobce zastavil. Přičemž právo vyjádřit se k podkladům lze využít jen v případech, kdy je rozhodováno meritorně po ukončení shromažďování důkazů.

Namítla, že bylo na úvaze správního orgánu, jakým způsobem stanoví lhůtu k odstranění vad žádosti, zda usnesením, výzvou nebo sdělením. Pokud tak správní orgán učinil formou přípisu, měl žalobce možnost podat vyjádření ve věci i po uplynutí lhůty stanovené přípisem, tj. až do vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

Uvedla, že správní orgány neměly povinnost zkoumat přiměřenost dopadu žalobou napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, neboť rozhodnutí správního orgánu I. stupně je procesního charakteru.

Žalovaná navrhla soudu, aby žalobu zamítl.

Na ústním jednání právní zástupkyně žalobce setrvala na procesním stanovisku a stručně zopakovala zásadní žalobní námitky. Nově namítala, že žalovaný ve věci rozhodl po procesní stránce nesprávně, když správní řízení zastavil pouze pro nedoplnění dílčího údaje v žádosti. Podle názoru právní zástupkyně žalobce měl správní orgán I. stupně ve věci

meritorně rozhodnout, neboť veškeré podstatné náležitosti k žádosti byly ze strany žalobce doloženy.

Žalovaná svou neúčast na nařízeném ústním jednání písemně omluvila podáním ze dne 12. 9. 2017, v němž rovněž souhlasila s projednáním věci bez své přítomnosti.

Ze správního spisu soud zjistil následující pro rozhodnutí ve věci podstatné skutečnosti:

Žalobce podal dne 2. 2. 2012 žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu.

Výzvou ze dne 9. 5. 2012, č.j. OAM-5356-4/DP-2012 vyzval správní orgán I. stupně žalobce dle § 45 odst. 2 správního řádu k odstranění vad žádosti. Dle výzvy měl žalobce doložit doklad o zajištění ubytování na území; doklad prokazující jeho příjem; fotografii; originál cestovního dokladu; doklad o zápisu do příslušného rejstříku; potvrzení finančního úřadu o neexistenci daňových nedoplatků žalobce a firmy, ve které je žalobce jednatelem; potvrzení Pražské správy sociálního zabezpečení v Praze o neexistenci splatných závazků na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti a penále žalobce a firmy, ve které je žalobce jednatelem; doklad o cestovním pojištění; doklad o zaplacení pojistného uvedeného v tomto dokladu. Správní orgán I. stupně stanovil k odstranění vad lhůtu 30 dnů od doručení výzvy a poučil žalobce, že nebudou-li vady žádosti v určené lhůtě odstraněny, bude řízení zastaveno dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. Správní orgán I. stupně současně usnesením ze dne 9. 5. 2012, č.j. OAM-5356-5/DP-2012 řízení přerušil dle § 64 odst. 1 písm. a) správního řádu.

Usnesením ze dne 15. 8. 2012, č.j. OAM-5356-7/DP-2012 byla podle § 39 odst. 2 správního řádu k žádosti žalobce ze dne 24. 7. 2012 prodloužena lhůta k odstranění vad na lhůtu 30 dní ode dne doručení usnesení.

Dne 27. 9. 2012 žalobce opětovně a bez jakéhokoli odůvodnění požádal o prodloužení lhůty k odstranění vad žádosti. Této žádosti správní orgán I. stupně usnesením ze dne 20. 11. 2012, č.j. OAM-5356-10/DP-2012 nevyhověl, jelikož žádost nebyla řádně odůvodněna.

Dne 29. 1. 2013 rozhodl správní orgán I. stupně o žádosti žalobce ze dne 2. 2. 2012 tak, že řízení zastavil dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, neboť nebyly doloženy zákonem stanovené náležitosti. Z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že žalobce v poskytnuté lhůtě nedoložil potvrzení finančního úřadu o neexistenci daňových nedoplatků žalobce a firmy, ve které je jednatelem; potvrzení správy sociálního zabezpečení o neexistenci splatných závazků na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti a penále žalobce a firmy, ve které je žalobce jednatelem, čímž neodstranil vady žádosti ve stanovené lhůtě.

Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 29. 1. 2013 podal žalobce odvolání, ve kterém namítal, že potvrzení z finančního úřadu a správy sociálního zabezpečení nemohla být ze subjektivních důvodů vydána ve stanovené 30denní lhůtě, přičemž žalobci bylo telefonicky sděleno, že požadované dokumenty může předložit, až je příslušné správní orgány vydají. Poukázal na § 2 odst. 4 a § 4 správního řádu a požádal o zohlednění skutečnosti, že se na území nachází již delší dobu a neprodloužení pobytu bude mít velmi negativní dopad do jeho rodinného a soukromého života.

Dne 6. 12. 2013 žalovaná vydala žalobou napadené rozhodnutí s odůvodněním, že žalobce byl povinen ke své žádosti doložit potvrzení finančního úřadu a správy sociálního zabezpečení dle § 46 odst. 7 písm. d) a e) zákona o pobytu cizinců, přičemž k doložení těchto dokumentů byl vyzván dle § 45 odst. 2 správního řádu a byl současně poučen o následcích neodstranění vad žádosti. Vzhledem k tomu, že žalobce v určené době neodstranil podstatné vady žádosti, které brání pokračování v dalším řízení, považovala za správný postup správního orgánu I. stupně, který řízení zastavil. Žalovaná dále k námitkám žalobce uvedla, že na prodloužení lhůty k doložení chybějících náležitostí není právní nárok. Shrnula, že prodloužená lhůta uplynula dne 26. 9. 2012, žalobce však podal žádost až po uplynutí stanovené lhůty dne 27. 9. 2012, tudíž lhůtu, která již uplynula, nelze prodloužit. Poukázala, že žalobce měl k doložení požadovaných podkladů téměř jeden rok, přesto je nepředložil. Na závěr konstatovala, že správní orgán I. stupně nebyl povinen posuzovat přiměřenost dopadu zastavení řízení do soukromého a rodinného života žalobce.

Na základě podané žaloby přezkoumal Městský soud v Praze napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s.ř.s.“).

Žaloba není důvodná.

Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:

Podle § 36 odst. 3 správního řádu nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal.

Podle § 45 odst. 2 správního řádu nemá-li žádost předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán žadateli nedostatky odstranit na místě nebo jej vyzve k jejich odstranění, poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu a poučí jej o následcích neodstranění nedostatků v této lhůtě; současně může řízení přerušit (§ 64).

Podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu řízení o žádosti správní orgán usnesením zastaví, jestliže žadatel v určené lhůtě neodstranil podstatné vady žádosti, které brání pokračování v řízení.

Podle § 68 odst. 3 správního řádu v odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

Podle § 44a odst. 3 věta první a druhá zákona o pobytu cizinců žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu přijímá a rozhoduje o ní ministerstvo. Na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 3 a 7 a § 47 vztahuje obdobně.

Podle § 46 odst. 7 písm. d), e) zákona o pobytu cizinců k žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání je cizinec povinen předložit

d) potvrzení příslušného finančního úřadu o tom, že nemá vymahatelné nedoplatky, a potvrzení okresní správy sociálního zabezpečení o tom, že nemá splatné nedoplatky na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti včetně penále. Není-li cizinec daňovým subjektem nebo plátcem pojistného na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, předloží doklad vydaný finančním úřadem nebo okresní správou sociálního zabezpečení potvrzující tuto skutečnost,

e) jde-li o cizince, který je statutárním orgánem obchodní společnosti anebo družstva nebo jeho členem, dále potvrzení příslušného finančního úřadu o tom, že tato obchodní společnost nebo družstvo nemá vymahatelné nedoplatky, a potvrzení okresní správy sociálního zabezpečení o tom, že tato obchodní společnost nebo družstvo nemá splatné nedoplatky na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti včetně penále.

Podle § 174a zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.

Žalobce v žalobě předně namítal porušení § 36 odst. 3 správního řádu správními orgány. K dotčenému zákonnému ustanovení soud podotýká, že jím byla jednak dána účastníkům možnost seznámit se s veškerými skutkovými zjištěními, které správní orgán v průběhu řízení shromáždil, a rovněž tak možnost, aby případně navrhli doplnění skutkových zjištění nebo upozornili na nesprávnost těchto zjištění.

Soud v této souvislosti poukazuje na právní větu rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2006, č.j. 7 A 112/2002-36, která se sice váže k § 33 odst. 2 správního řádu z roku 1967, ale obsah tohoto zákonného ustanovení byl v podstatě obsahově shodný se současným § 36 odst. 3 správního řádu. Právní věta tedy zní: „*Smyslem § 33 odst. 2 správního řádu je umožnit účastníkovi řízení, aby ve fázi „před vydáním rozhodnutí“, tedy poté, co správní orgán ukončil shromažďování podkladů rozhodnutí, mohl uplatnit své výhrady, resp. učinit procesní návrhy tak, aby rozhodnutí skutečně vycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Účastník řízení si sám nemůže učinit právně relevantní úsudek o tom, kdy je shromažďování podkladů rozhodnutí ukončeno; z výzvy správního orgánu k seznámení musí být zřejmé, že shromažďování podkladů bylo ukončeno.*“.

Soud rovněž odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 3. 2011, č.j. 5 As 2/2010-51, jehož právní věta zní: „*Pokud správní orgán vyzval žadatele k předložení zákonem stanovených náležitostí žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu a zároveň ho řádně poučil o následcích nesplnění této výzvy, neporušil § 36 odst. 3 správního řádu z roku 2004 tím, že po marném uplynutí stanovené lhůty žádost podle § 87k odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, bez dalšího zamítl.*“.

Námítka, že žalobci nebylo v průběhu řízení před správními orgány umožněno se vyjadřovat k podkladům, postrádá opodstatnění. Žalobou napadené rozhodnutí vycházelo z toho, že žalobce nedoložil podklady, o které byl vyzván. Zastavení řízení o žádosti žalobce tak vycházelo z nedostatku podkladů rozhodnutí, který byl přičitatelný žalobci a k jehož odstranění byl žalobce vyzván. Konkrétně žalobce nepředložil potvrzení finančního úřadu o neexistenci daňových nedoplatků žalobce a firmy, ve které je jednatelem; potvrzení správy

sociálního zabezpečení o neexistenci splatných závazků na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti a penále žalobce a firmy, ve které je žalobce jednatelem, tj. náležitosti uvedené v § 46 odst. 7 písm. d), e) zákona o pobytu cizinců, které je cizinec k žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu povinen předložit. O tom, že požadované podklady doplněny nebyly, žalobce věděl, když podvkrát žádal o prodloužení lhůty k jejich předložení a jejich nedoložení ve správním ani soudním řízení nespороval. Žalobce byl ve výzvě k odstranění vad žádosti ze dne 9. 5. 2012, č.j. OAM-5356-4/DP-2012, řádně o následcích neodstranění vytýkaných vad ve stanovené lhůtě poučen, tudíž znal důsledky nedoplnění požadovaných podkladů. Za této procesní situace, kdy správní orgán I. stupně měl k dispozici toliko neúplné podklady získané od žalobce, v řízení žádné dokazování neprováděl, tudíž nezjišťoval skutkový stav věci. Tím, že ve správním řízení nebylo ani přistoupeno k dokazování, neexistovala zde skutková zjištění, k nimž se měl žalobce v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu vyjadřovat či činit návrhy na doplnění dokazování atp. Soud tedy neshledal, že by v dané věci správní orgány porušily § 36 odst. 3 správního řádu.

Za důvodnou soud nepovažuje ani námitku žalobce, že výzva správního orgánu I. stupně ze dne 9. 5. 2012, č.j. OAM-5356-4/DP-2012, byla vydána v rozporu s § 9 správního řádu neformálním způsobem. Soud poukazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2016, č.j. 7 Azs 123/2016-35, kde Nejvyšší správní soud v bodě [26] posuzoval náležitosti výzvy k odstranění vad žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území, a to následovně: *„Nedůvodná je i námitka stěžovatelky, že ministerstvo vydalo výzvy k odstranění vad v rozporu se zákonem, neboť neměly formu usnesení. Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že taková výzva nemusí splňovat formální podobu usnesení. V rozsudku ze dne 6. 4. 2016, č. j. 3 Azs 143/2015 - 37, zdejší soud uvedl, že „Podle § 76 odst. 1 správního řádu totiž správní orgán rozhoduje usnesením v případech stanovených zákonem. Ustanovení § 45 odst. 2 správního řádu ovšem pro výzvu k odstranění vad žádosti formu usnesení nepředepisuje, a nemohlo by tudíž zakládat povinnost správního orgánu usnesení vydávat. Nic na tom nemění ani dikce § 39 odst. 1 správního řádu, vztahující se ke lhůtám pro provedení úkonu. Toto ustanovení totiž nelze vykládat v tom smyslu, že správní orgán musí při stanovení jakékoli lhůty použít vždy usnesení.“ Ministerstvo proto nepochybovalo, když stěžovatelku vyzvalo k odstranění vad její žádosti připsaným, ve kterém jí stanovilo přiměřenou lhůtu k předložení dokladu. V obou výzvách stěžovatelku rovněž zřetelně poučilo, že v případě nedoplnění náležitosti bude řízení zastaveno. Stěžovatelka tedy byla zcela určitým způsobem zpravena o tom, které náležitosti žádosti správní orgán dosud postrádá a též o následcích nedoplnění žádosti.“* Ke shodnému právnímu závěru dospěl Nejvyšší správní soud také v rozsudku ze dne 19. 1. 2017 č.j.10 Azs 206/2016 – 48.

Rovněž soud odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 10. 2014, č.j. 2 Azs 75/2014-26, dle kterého *„[...]stěžovatel měl právo na to, aby ho správní orgán vyzval ke splnění povinnosti doplnit jeho žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky o nezbytné podklady tak, aby bylo jednoznačné, jaké listiny má předložit. Výzva ke splnění povinnosti přitom měla být formulována takovým způsobem, aby jí průměrný adresát veřejné správy porozuměl a mohl na ni podle své vůle reagovat (vyhovět jí, anebo i rezignovat na splnění uložené povinnosti, poučen o následcích, jež to bude mít).“*

Soud tedy uzavírá, že konstantní judikatura Nejvyššího správního soudu jednoznačně stanoví, že výzva k odstranění vad žádosti, nemusí splňovat formální podobu usnesení, plně

postačí pokud je žadatel k odstranění vad žádosti vyzván přípisem, jež obsahuje přiměřenou lhůtu k předložení dokladu a poučení o následcích neodstranění nedostatků. Přičemž výzva ze dne 9. 5. 2012, č.j. OAM-5356-4/DP-2012 obsahuje jak výčet konkrétních dokumentů podstatných pro řízení, které měly být v určené lhůtě doloženy, tak jednoznačná poučení pro případ jejího neuposlechnutí. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce jejímu obsahu porozuměl, neboť jednotlivé písemnosti v průběhu řízení dokládal, přičemž z odvolání je zřejmé, že žalobce se pokoušel získat i potvrzení finanční správy a správy sociálního zabezpečení, které však z blíže neuvedených důvodů nezískal, tudíž ani nepředložil. Současně měl žalobce reálnou možnost výzvě vyhovět, neboť od podání žádosti do dne vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně uplynul téměř jeden rok. Uvedené závěry lze přitom v plném rozsahu vztáhnout i k namítanému pochybení při stanovení lhůty ke splnění povinnosti, kterou tak rovněž nebylo třeba stanovit ve formě usnesení a která byla ve výzvě stanovena zcela srozumitelným způsobem.

Dále žalobce v žalobě nesouhlasil s absencí úvah správních orgánů o přiměřenosti žalobou napadeného rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Soud zdůrazňuje, že správní orgány nejsou povinny v každém rozhodnutí týkajícím se pobytového statutu cizince tuto přiměřenost zkoumat. Soud odkazuje především na právní větu rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2017, č.j. 9 Azs 288/2016-30, která zní: *„Ustanovení § 174a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, stanoví pouze to, jakými okolnostmi se má správní orgán zabývat v případech, kdy je povinen zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona. Na základě daného ustanovení však nelze určit, u kterých rozhodnutí má správní orgán povinnost přiměřenost dopadů zkoumat. To je nutno zhodnotit na základě jiných částí právního řádu než § 174a zákona o pobytu cizinců na území České republiky.“* Rovněž tak Nejvyšší správní soud v bodě [23] rozhodnutí konstatoval, že *„Nelze souhlasit se závěrem, že dle § 174a zákona o pobytu cizinců by se měla přiměřenost dopadů posuzovat u každého rozhodnutí dle tohoto zákona. Nelogičnost požadavku na posuzování přiměřenosti u každého takového rozhodnutí je nejvíce patrná zejména u těch rozhodnutí, která jsou vydávána na žádost samotného cizince, např. zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu na žádost cizince dle § 77 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců či zrušení povolení k trvalému pobytu na žádost cizince dle § 87l odst. 2 daného zákona.“* V bodě [24] rozhodnutí Nejvyšší správní soud v obecné rovině konstatoval, že povinnost správních orgánů řádně zkoumat přiměřenost dopadu jejich rozhodnutí na rodinný a soukromý život účastníka vyplývá z příslušných zákonných ustanovení vztahující se na dané rozhodnutí *„Typicky půjde o příkaz zákonodárce vtělený do těch ustanovení zákona o pobytu cizinců, která výslovně přikazují u jednotlivých typů rozhodnutí přiměřenost prověřit (např. dle § 77 odst. 2 zákona o pobytu cizinců in fine je možno rozhodnutí vydat „za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince“).* A zároveň v bodě [28] rozhodnutí Nejvyšší správní soud vypočetl dva konkrétní případy, u nichž se přiměřenost rozhodnutí posuzuje *„U rozhodnutí o vyhoštění to bylo stanoveno v § 119a odst. 2 a v § 120 odst. 3 (nyní jde o § 120 odst. 4). Čl. 6 odst. 1 směrnice 2003/109/ES se zabývá zamítnutím přiznání právního postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta z důvodu veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti. Tomu v českém právním řádu odpovídá rozhodnutí o zamítnutí žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu z důvodu, že je důvodné nebezpečí, že by cizinec mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek [§ 75 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců; resp. písm. e) do 31. 10. 2010], nebo z důvodu, že cizinec závažným způsobem narušil veřejný pořádek nebo ohrozil bezpečnost jiného členského státu Evropské unie [§ 75 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců; resp. písm. f) do 31. 10. 2010]. Zmíněná rozhodnutí o zamítnutí žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu je možno vydat*

jen „za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince“, jak vyplývá z § 75 odst. 2 zákona o pobytu cizinců (bylo tomu tak i ke dni 31. 12. 2010).“ (srov. obdobně rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2017, č.j. 10 Azs 206/2016-48, ze dne 23. 3. 2017, č.j. 10 Azs 249/2016-47 nebo ze dne 10. 5. 2017, č.j. 7 Azs 86/2017-33).

Dále soud poukazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2017 č.j.10 Azs 206/2016 – 48, v jehož v části III. D., bodě [41] je uvedeno následující: *„Judikatura specifikovala, že přiměřenost dopadů nemůže být řešena v případech, kdy bylo řízení o žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu zastaveno a o žádosti nebylo meritorně rozhodováno (srov. rozsudek NSS ze dne 16. 8. 2016, čj. 1 Azs 108/2016-41, bod 22). V obdobné kauze, jako je nyní posuzovaná věc, zdejší soud dovodil, že „to byl totiž sám žalobce, kdo svým nekonáním správnímu orgánu I. stupně nedal jinou možnost než řízení o žádosti zastavit podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. Posouzení přiměřenosti dopadů předmětného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců tak bylo z povahy věci vyloučeno“ (rozsudek NSS ze dne 28. 7. 2016, čj. 2 Azs 76/2015-24, bod 35). Správní orgány ani krajský soud se nemohly zabývat věcnou stránkou žádosti (srov. bod [23]). Proto nepochybily, pokud se nezabývaly ani případným zásahem zastavení řízení do soukromého a rodinného života stěžovatelky.“.*

Soud s ohledem na výše uvedenou judikaturu konstatuje, že správní orgány se ve svých rozhodnutích zcela správně zaměřily na posouzení, zda byla zákonem o pobytu cizinců dána povinnost zabývat se otázkou přiměřenosti zásahu rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce. V dané věci žalobce v určené lhůtě neodstranil podstatné vady žádosti, které bránily pokračování v řízení. Nastane-li jakákoli skutečnost předvídaná v § 66 odst. 1 správního řádu, správní orgány jsou povinny o zastavení řízení bez dalšího rozhodnout. Úvaha správních orgánů o přiměřenosti zásahu usnesení o zastavení řízení do rodinného a soukromého života žalobce a jeho rodiny tak nebyla na místě, jelikož správní orgány nemohly rozhodnout jinak, než řízení usnesením zastavit. Naopak provedení úvahy správních orgánů o přiměřenosti rozhodnutí v dané věci by bylo v rozporu se zásadou procesní ekonomie řízení. Tedy v případě rozhodnutí o zastavení řízení dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, není příslušnými zákonnými ustanoveními stanovena správním orgánům povinnost zkoumat přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života účastníka. Soud tak posoudil námitku žalobce týkající se absence posouzení přiměřenosti žalobou napadeného rozhodnutí jako nedůvodnou a žalobou napadené rozhodnutí má za přezkoumatelné.

Námitku žalobce o nevypořádání jeho odvolacích námitek a porušení povinnosti správními orgány náležitě své rozhodnutí odůvodnit dle § 68 odst. 3 správního řádu soud považuje za velmi obecně formulovanou, jelikož žalobce konkrétně neuvedl, jaká jeho odvolací námitka nebyla žalovanou vypořádána. Soud proto rovněž v obecné rovině konstatuje, že v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí jsou zřejmé úvahy žalované, kterými se řídila při hodnocení a výkladu právních předpisů, tedy i důvody, pro které se ztotožnila se závěrem správního orgánu I. stupně, který zastavil řízení o žádosti žalobce. Rovněž tak se zabývala odvolacími námitkami, když uvedla, že na prodloužení stanovené lhůty není právní nárok, přičemž žalobce ani poté chybějící náležitosti nedoplnil. Jak již uvedeno výše žalovaná se vyjádřila i ke své povinnosti posuzovat přiměřenost rozhodnutí dle § 174a zákona o pobytu cizinců. Soud tak považuje odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí za řádné a v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu, přičemž za dostatečné soud považuje i vypořádání odvolacích námitek žalovanou.

Taktéž žalobní námitky, dle kterých žalovaná porušila § 2 odst. 3, 4, § 3 a § 4 odst. 1, 4 správního řádu byly uplatněny toliko v obecné rovině, nebyly nikterak blíže specifikovány a nevyplývá z nich jaká konkrétní porušení v napadeném rozhodnutí či v řízení jemu předcházejícím spatřuje. Soud proto rovněž pouze v obecné rovině konstatuje, že v dané věci neshledal porušení základních zásad zakotvených v § 2 odst. 3 a 4 a dále § 4 odst. 1 a 4 správního řádu a považoval skutkový stav zjištěný správními orgány za dostatečný a splňující požadavky dané § 3 správního řádu.

Závěrem soud k nově vznesené námitce právní zástupkyně žalobce na ústním jednání týkající se nesprávné procesní formy rozhodnutí, poukazuje na § 44a odst. 3 ve spojení s § 46 odst. 7 písm. d), e) zákona o pobytu cizinců, kde jsou zákonem vypočteny náležitosti, které byl povinen žalobce ke své žádosti předložit. Uvedenými zákonnými ustanoveními byla žalobci stanovena povinnost předložit současně se žádostí o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu jednak potvrzení finančního úřadu o neexistenci daňových nedoplatků žalobce a firmy, ve které je jednatelem; a rovněž tak potvrzení správy sociálního zabezpečení o neexistenci splatných závazků na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti a penále žalobce a firmy, ve které byl žalobce jednatelem, což žalobce neučinil. Tudíž nedoložení zákonem stanovených dokladů žalobcem bylo bezesporu podstatnou vadou žádosti, která bránila pokračování v řízení, proto správní orgán I. stupně postupoval zcela správně, když postupoval dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu a řízení zastavil. Soud podotýká, že bez doložení výše uvedených dokladů nebylo možné žádost obsahově posoudit a věc tak meritorně posoudit, tudíž námitka žalobce není důvodná.

Lze tak uzavřít, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a judikaturou soudů, soud ve správním řízení neshledal ani procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, proto soud nedůvodnou žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení pod bodem II. rozhodnutí je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce nebyl ve věci samé úspěšný a úspěšné žalované však prokazatelné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí **l z e** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 15. září 2017

JUDr. Eva P e c h o v á, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
S. K.